

Arrest

nr. 166 787 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 december 2013 heeft het betrokken gemeentebestuur deze aanvraag overgemaakt aan de verwerende partij.

1.2. Op 7 mei 2015 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 05.12.2013 bij de burgemeester van 9000 GENT door [...].

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

Reden van de beslissing

Betrokkene is sinds 07.11.2009 ingeschreven in ons land als studente en is in het bezit van een verblijfskaart die jaarlijks verlengd wordt.

Wij wijzen erop dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is. Dat ze gedurende haar verblijf deeltijds werkt als poetshulp, dat ze haar belastingen betaalt, in het bezit is van een studentenkaart en van een SIS-kaart is niet uitzonderlijk maar normaal wanneer men in België verblijft als student.

De verwijzingen naar artikel 3 en 8 van het EVRM zijn niet van toepassing zolang betrokkene niet het voorwerp zal uitmaken van een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsverplichting en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

“(…) Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

(…).

4.2.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het verzoek ontvankelijk, doch ongegrond is omdat:

‘Betrokkene is sinds 07.11.2009 ingeschreven in ons land als studente en is in het bezit van een verblijfskaart die jaarlijks verlengd wordt.

Wij wijzen erop dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is. Dat ze gedurende haar verblijf deeltijds werkt als poetshulp, dat ze haar belastingen betaalt, in het bezit is van een studentenkaart en van een SIS-kaart is niet uitzonderlijk maar normaal wanneer men in België verblijft als student.

…”

De verwerende partij meent dat omwille van die reden de aanvraag tot regularisatie op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond kan verklaard worden.

Uit hetgeen verder uiteengezet wordt zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig en geheel onredelijk is.

4.3.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdelingen over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

[…]

Uit het feit dat de verzoekende partij reeds gemachtigd is tot – weliswaar – beperkt verblijf en dat de verzoekende partij zich tijdens dit beperkt verblijf gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon, oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich niet (meer) kan beroepen op het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

[...]

a)

De verzoekende partij geniet reeds meerdere jaren een beperkt verblijfsrecht.

De verlenging van dit beperkt verblijfsrecht is afhankelijk van de activiteiten die de verzoekende partij alhier in België uitoefent, meer bepaald van de studies die de verzoekende partij volgt.

b)

Het beperkte verblijfsrecht van de verzoekende partij is aldus voorwaardelijk en omwille van die reden eveneens precair.

c)

Met het oog op de regularisatie van dit precaire verblijfsrecht en met het oog op het bekomen van een onvoorwaardelijk, onbeperkt verblijfsrecht, heeft de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf ingediend bij de verwerende partij.

In deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar het langdurig onafgebroken verblijf van de verzoekende partij, haar economische bijdrage aan de Belgische maatschappij, haar opmerkelijke inzet om zware studies en tewerkstelling te combineren, haar integratie... De feitengegevens tonen een duurzame lokale verankering aan.

Doch, de verwerende partij acht deze feitengegevens niet voldoende om aan de verzoekende partij een onbeperkt verblijf toe te kennen.

De verwerende partij stelt dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is en dat de inzet van de verzoekende partij niet uitzonderlijk maar normaal is wanneer men in België verblijft als student.

c.1)

Het kan niet ontkend worden dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is.

Doch, de Dienst Vreemdelingenzaken dient ook de realiteit onder ogen te zien, namelijk dat studenten, eens zij alhier lange tijd gestudeerd hebben, zich alhier op een duurzame wijze hebben verankerd en dat daaruit logischerwijze volgt dat zij een onbeperkt verblijf wensen na te streven.

Het loutere gegeven dat een verblijf op basis van studies per definitie tijdelijk is, is dan ook geen afdoende argument om de aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een onbeperkt verblijfsrecht als ongegrond af te wijzen."

2.2. In de nota werpt de verwerende partij op:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, voor wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, te weten dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard omdat zij geen redenen heeft aannemelijk gemaakt die een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden rechtvaardigen. Verzoekster heeft derhalve met kennis van zaken kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikte. (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Daar waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht voert zij een schending van de materiele motiveringsplicht aan.

Verzoekster gaat er met haar kritiek klaarblijkelijk aan voorbij dat, voor wat betreft de beoordeling van de materiële motieven van de bestreden beslissing, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvV 30 juni 2011, nr. 64.262)

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden waarom hij meent een verblijfsmachtiging te kunnen bekomen. Vervolgens worden de redenen en elementen aangevoerd door de vreemdeling beoordeeld door verwerende partij om hem al dan niet een machtiging tot verblijf te verlenen. (RVV nr. 54.342 d.d. 14 januari 2011).

Desbetreffend beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster brengt echter geen enkel concreet element aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, waardoor zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiele motiveringsplicht. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in wezen niet meer doet dan de argumenten die in haar aanvraag werden uiteengezet te herhalen zonder dat hij het antwoord daarop van de verwerende partij betreft in haar kritiek op de bestreden beslissing.

Zo herhaalt zij dat zij een onbeperkt verblijfsrecht wil bekomen, dat zij op duurzame wijze is verankerd en dat zij tewerkgesteld is als poetsvrouw, wat een knelpuntberoep zou zijn. Zij stelt wel dat verwerende partij haar inspanningen zou minimaliseren, doch weerlegt hiermee geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissing dat het niet uitzonderlijk maar normaal is dat wanneer men in België verblijft als student, men werk, belastingen betaalt en in het bezit is van een studentenkaart en SIS-kaart. Zij ontkent evenmin dat haar verblijfsrecht in de hoedanigheid van student per definitie tijdelijk is en maakt derhalve niet aannemelijk waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

In casu hield verwerende partij rekening met alle elementen die door verzoekster in haar aanvraag werden aangevoerd. Het louter feit dat zij het niet eens is met de beoordeling die werd gemaakt, volstaat niet om aan te tonen als zou verwerende partij op onredelijke, onzorgvuldige of op grond van onjuiste feitenvinding tot de bestreden beslissing zijn gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. 1 Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk

doch ongegrond is. Dit houdt in dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf heeft ingediend, dat zij in deze aanvraag heeft verwezen naar haar langdurig onafgebroken verblijf, haar economische bijdrage aan de Belgische maatschappij en naar haar integratie en dat hierop niet afdoende werd geantwoord door de verwerende partij.

2.7. De in punt 1.1. aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster vraagt om definitief te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Ze wijst op haar duurzame lokale verankering in het Rijk gedurende een periode van vier jaar, waarbij ze verwijst naar haar academisch parcours, op haar arbeidskaart C en op haar tewerkstelling als poetshulp.

2.8. De Raad van State oordeelde in een principiële arrest dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de aangehaalde elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen, doch deze niet weerhoudt omdat ze te maken hebben met verzoeksters studies, wat per definitie een tijdelijk verblijf betreft.

2.10. Net zoals verzoekster acht de Raad dit geen afdoende antwoord op de door verzoekster aangehaalde elementen. Verzoekster verbloemt niet in haar aanvraag dat haar duurzame lokale verankering voortspuit uit een verblijf als student doch geeft duidelijk aan op basis van de elementen die haar zaak kenmerken een verblijf voor onbepaalde duur na te streven op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij spitst zich volledig toe op het tijdelijk verblijf van verzoekster als student maar laat na te verifiëren of de aangehaalde elementen aanleiding kunnen geven tot een machtiging voor onbepaalde duur en dienaangaande te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve aangetoond. De onderdelen van het middel die daarop betrekking hebben zijn gegrond.

2.11. Het gestelde in de nota met opmerkingen kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. Verwerende partij gaat nauwelijks in op de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht en hangt haar verweer nagenoeg volledig op aan een schending van de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij kan, gelet op wat kan worden gelezen in het verzoekschrift, niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat verzoekster in wezen niet meer doet dan haar argumenten die ze in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ontwikkeld te herhalen. Verwerende partij betoogt dat verzoekster niet ontkent dat haar verblijfsrecht als student per definitie tijdelijk is en dat ze niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoekster betoogt echter klaar en duidelijk dat ze een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur nastreeft waarbij het antwoord van de verwerende partij dat zij een tijdelijk verblijf als student heeft, niet afdoende is. Het slotbetoog van verwerende partij bestaat uit een aantal affirmaties inzake de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel die geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht.

2.12. De vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen reden om uitspraak te doen over de gegrondheid van de overige onderdelen van het middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA